ANY IX N.º 441

3 NOVEMBRE 1910

¡CU-CUT!

LES SESSIONS DEL NOSTRE AJUNTAMENT

—¿A dónde se va, amigos?
—A presidir la sesión.
—Oh, no os dejarán puchar pas.

—Es que nosaltres presidim desde baix.
—Y ¿cómo os hacéis entender?
—Guaita; per medi de la telegrafia sense fils.

L'escàndol registrat en la sessió municipal de la setmana passada, senta un gravíssim precedent en els anals de la nostra política administrativa.

Fins a l'actualitat, les úniques condicions exigides a tot candidat a una regidoría, apart de les legals, se reduíen a les personals d'honorabilitat y d'aptitut intelectual pera el càrrech, de les quals, si tant s'apurava al cos electoral, també se'n passava, com se prova pel fet d'haverse sentat y sentarse actualment en els sillons del nostre Consistori ciutadants, la conducta dels quals era més dubtosa que un duro dels de l'encuny del Rey petit (gairebé tots sevillans), y l'inteligencia dels quals, a tot lo més que'ls podía fer aspirar, era a una plassa de municipal o de punxa-sarries.

Ab tot, d'ara endavant, y sobre tot ab l'amenassa de repetició que hi hà, segons sembla, de les edificants escenes de que acaba de ser objecte el nostre histórich Saló de Cent, a tot aquell que aspiri a una regidoría de Barcelona li serà indispensable posseir una condició, menys d'estira y arronsa de lo que ho solen ser la probitat y la aptitut, y aquesta condició no es altra que la del valor personal a prova de bomba.

Suposantlos enterats per la prempsa diaria del succeit a que aludim, ens serà excusat el ferne explicació. Basti ab recordar lo substancial del fet, o sigui el que un regidor que en ús d'un dret perfecte y indiscutible va calificar com va tenir per convenient l'acte dels que, quan la setmana tràgica, varen intentar assaltar el convent dels jesuites, va veures insultat y apostrofat pel públich concorrent a la sessió, amenassat en la seva integritat personal y en perill imminent de ser víctima de la violencia de les turbes, sense la defensa del Alcalde que, sentint farum de no m'agrada, va excusarse de presidir la sessió, y ab la passivitat absoluta de la guardia municipal *correligionaria*, en la gran majoría dels seus individuus, de les taifes esvalotadores.

Ara vegin si en aquestes condicions el ser regidor exigeix o no tenir el cop de puny acreditat.

Per de prompte, comensa per representar un vilipendi pera les nostres bones costums polítiques el que no's pugui garantir la llibertat de la tribuna municipal y que'ls regidors hagin de parlar y actuar baix la pressió y la coacció del *pueblo soberano*, però en la impossibilitat o poques ganes que manifestament hi han de corretgir aquest estat de coses, se fa necessari que'ls nostres partits de minoría confeccionin en lo successiu les seves candidatures de regidors ab la gent de bronze de les respectives comunions polítiques.

No'n treurem rès, d'ara en avant, que un militant de la Lliga o de la Unió Federal, sigui entès en assumptes administratius, que tingui paraula fàcil y amor provat a la ciutat; tot això quan se juga nèt y quan la rahó y el bon ordre han de presidir la gestió administrativa, son armes excelents pera batallar, emperò constant, com s'ha acreditat darrerament, que'l govern de la ciutat s'ha d'exercir a clatellades y no ab discursos, cal portar a la nostra casa comunal homes de bons bíceps, disposats a malmetre *ciudadanos* ab els debats que's sostenen entre els regidors y la galería.

Això de que un regidor, tal com s'ha fet ara, s'hagi de contentar ab demanar que's consigni en acta la seva protesta, després d'haverse vist obligat a aguantar tot un xàfech de dicteris y d'amenasses que's deixen en la més absoluta impunitat, es cosa que no va ni ab rodes.

Convé, donchs, que aixís que l'orador municipal se senti a dir pels baladrers del públich: S. S. es un poca vergonya—anem a dir—tingui facultats pera demanar l'ús de la plantofada y baixar al lloch del públich pera interpelar a pinyachs al adversari.

En aquet concepte se fa precís que les agrupacions polítiques militants cambiin completament de tàctica y de procediments polítichs; tot això que's fa ara de conferencies sobre temes administratius, econòmichs, polítichs y de cultura general y d'articles defensant l'establiment de biblioteques y combatent la hemofilia, es temps miserablement perdut.

Lo que ara com ara interessa als cridats a desempenyar demà els càrrechs de l'administració pública, en nom dels partits autonomistes, no son doctrines, sinó forsa muscular; no es ilustració, sinó desenrotllo físich; no es el bell parlar, sinó el bell bofetejar.

En Cambó no cal, donchs, que's molesti senyalant noves orientacions; les noves orientacions que ara s'imposen són les que'ns ha de donar en Bricall, desarrollant els nostres muscles; en Rahola que no s'entretingui més combatent el projecte de pressupostos del Estat y que cedeixi el lloch a qualsevol professor de lluita greco-romana, fonament y principi de l'actuació política que'ns convindrà exercir en lo successiu... Lo dels «Estudis Universitaris Catalans», lo de les «Escoles Industrials», lo de les «Biblioteques», calcades a la de Munich, son institucions completament puerils, ja que davant del imperi de la nata, no serà pas el triomf pels més sabis, sinó pels que tinguin millors punys.

Ciutadants que aspireu a sortirvos de la humil situació d'electors pera enlairarvos a la categoría dels elegits: ja sabeu què us toca pera fervos mereixadors d'honors semblants: concorreguèu als gimnasos, sovintejèu les academies de pugilat, de boxer, d'esgrima, de bastó y allisteuvos entre'ls socis del tir Nacional, perque en veritat us dich que la rahó avuy dia no's fa entrar ab la dialèctica, sinó que s'entatxona per procediments de major contundencia.

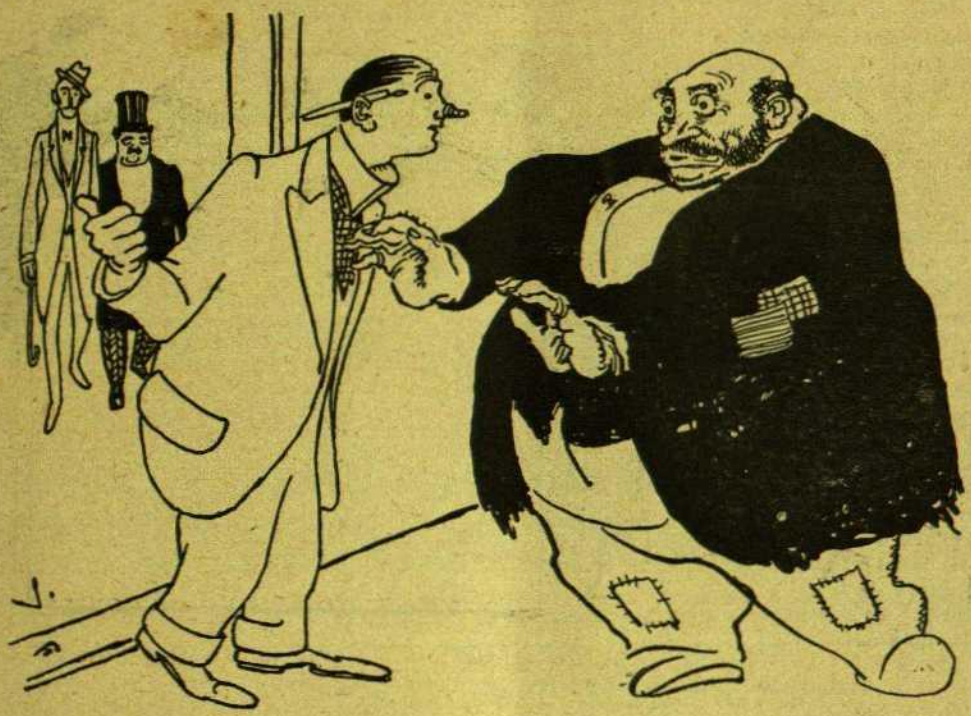
Aixís les coses variaràn essencialment les condicions de la lluita política; el govern no serà ja usufructuat pels més, sinó pels més forts; una minoría escarransida, però ab bons bíceps, pot imposarse a tota una multitut.

Els fets ens hi porten y hem d'acatar la realitat y ens hem de defensar ab les mateixes armes ab qu'ns ataca l'enemich. No estem, donchs, gens lluny de poder llegir en les ressenyes que la prempsa fassi de les sessions que celebrin les nostres corporacions administratives, conceptes tan suculents com el que segueix:

«El dictamen quedó aprobado por veinticinco puñetazos contra diez y ocho».

O com aquest altre:

«El concejal señor Fulano usó de la bofetada para explanar una interpelación sobre asuntos de

LA GESTIÓ DEN MERINO

—Hi hà el senyor Merino que vol visitar la fàbrica.
—Per l'amor de Deu, que no entri, perque no vuy pas que'ls obrers me fassin vaga.

consumos, argumentando tan brillantemente que todos los individuos de la comisión tuvieron que ser asistidos en el dispensario de las Casas Consistoriales».

O com el que's continua.

«Y no quedando màs narices para aplastar, levantóse la sesión à las siete y media de la tarde».

Lo que es jo, cavallers, tal com els hi dich, si tingués la pretensió avuy per demà de desempenyar alguna regidoria, atenent a lo moll de carns que sempre he sigut, desde avuy mateix comensava a pendre l'oli de fetxe de bacallà.

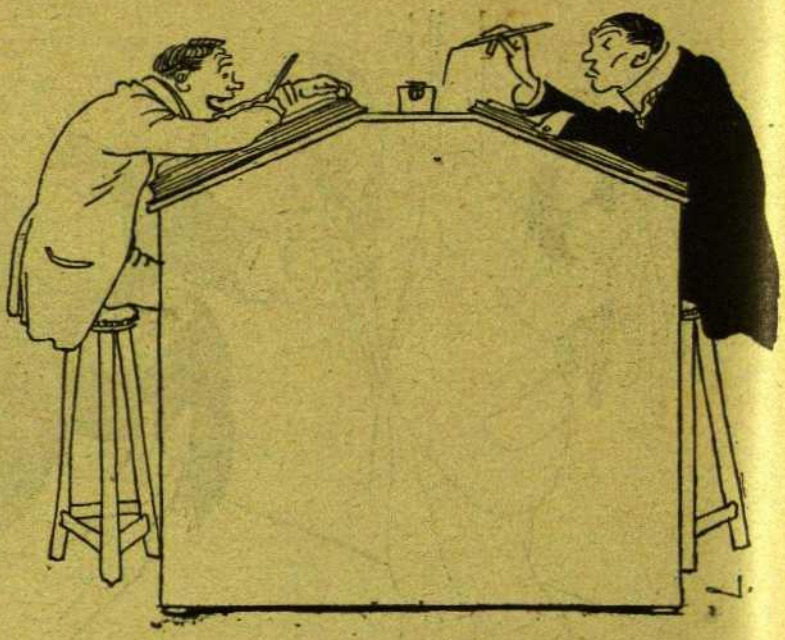
LLEIXIU.

Indumentaria

—Hola Xanxes, ¡vaja un luxo!,
—Sí, Roseta, ens han mudat
con estos vestits de panyo,
que no estàn mal apanyats.
—Trobo el color un xich manso.
—Por nosotros no va mal;
lligan con nuestro caràcter,
que como tú ya sabràs
es manso como un cordero...
—Y veig que ara us han posat
en lloch de ros, una gorra.
—Oh, esto es muy natural.
—Vols dir perque fa demócrata.
—No es esto, però es el cas
que la gorra es una prenda
de un uso molt cheneral
en la casa de la vila;
que en cuestión de gorrejar
no hi hà al mundo quien los gane,
o si no, ves repassant:
Cotxe de gorra a tot hora;
gorra, pera decorar
ab plantes y flors la *Caza;*
gorra per anar de franch,
als teatros sicaliptichs,
y gorra, per acabar,
en tanquetes y viajes
que no poden dar l'abast.
—¡T'expliques com un llorito!
—Esto se m'ha encomanat
de tant sentir els discursos
que's fan a la Casa Gran.
—M'està molt be, però trobo
que aquet color gris no va.
—Esto es per mor de les taques,
que aixi no's conoceràn,
y como que nuestro cuerpo
pateix bastant d'aquet mal,
o sea afició a la llantia,
era de necesidad
buscar un colò a propòsit
para podernos manchar.
—Donchs, si el gris tapa bruticies,
seria molt natural
que'ls de la famosa colla
l'adoptin pera mudar,
perque igual que al vostre cuerpo
bona falta que'ls hi fa.
—No creo que s'hi amoinin,
porque les es bien igual
que se vea la bruticia,
mientras puedan hacer rals.
Ademàs, dentro de poco
tendràn el agua abundant,
y encara que vayan sucios
todos s'hi podràn lavar.
—Sí, però el poble ja crida.
—Roseta, esto si que ray;

¿no ves que cuando se adonan
que'l pueblo empieza a mirar
desseguida los hi ponen,
entre los ojos y el nas,
las *trincheras* dels jesuitas?
Pues es remey radical.
Con esto el pueblo se calma
y todo queda adobat.
—¿Sabs que la saben molt llarga?
—Sí, de cortos no'n són pas;
y después, para mí, el pueblo
no se puede pas quejar:
subvenciones als casinos,
plantas pera els festivals
que fa la *Caza del Pueblo*,
empleos a preu molt baix,
y para que todos puedan
con màs salero bailar,
les prestan a cada punto
la banda municipal:
ara en el Centro Fraterno,
ara al del Camp den Galvany,
ara per las damas rojas,
ara al Centro Radical;
de manera que si's queixen
es porque's quieren quejar.
—¡Molt bé, Xanxes!
—Es justicia
—Potsé't faràn concejal.
—Siéndolo Santamaría,
qué tendría esto de extrany?
Pero yo ya me consuelo
quedando municipal.
Es una vida tranquila,
sin passar cap mal de cap;
si ves que allí passa algo,
te'n vas per l'otro costat;
y ahora encara més ganga,
con el vestit que'ns han dat,
uno presumeix el garbo
y se conquista la mar.
—Trobo que es un xich massa ampla
—Sí, ya viene un poco grant,
pero pel precio que cuesta
no se puede exigir tant;
y si a mí me viene ample
no hay rès de particular:
mírate al senyor Merino
que ocupa un lloch molt més alt,
y el vestido de ministro
li viene encara més gran.

FLAVIUS

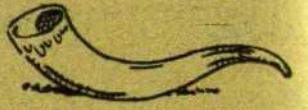

—Guaita quina cua.
—Es clar, com que escrius ab tinta xina..

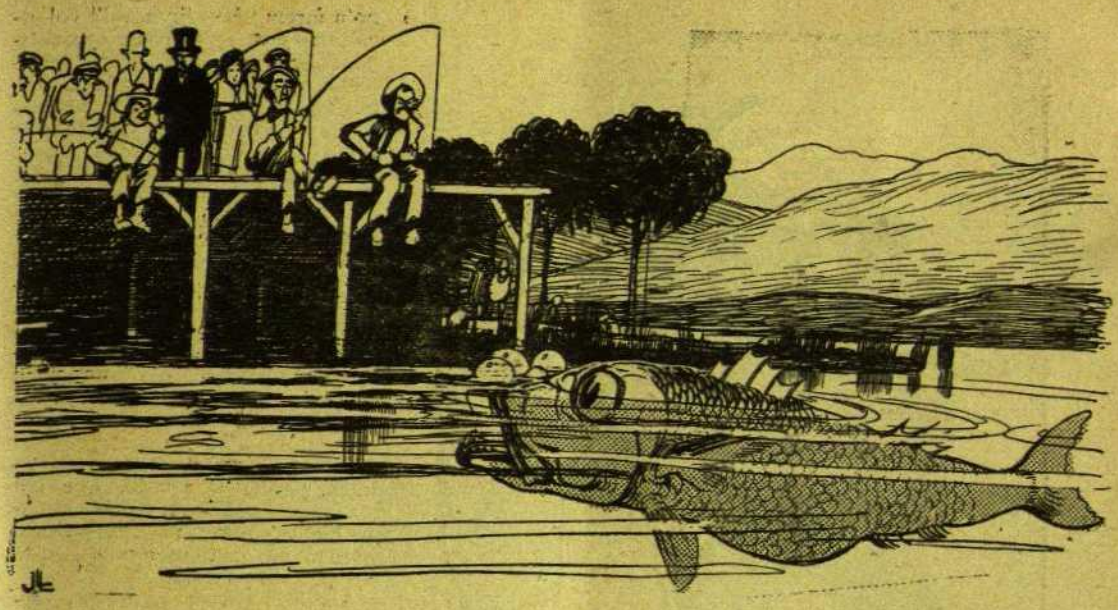
LA FESTA DEL PEIX

—Trobo que al estany hi haurien hagut de tirar peixos grossos.
—Home, ¿que no sabs que aquets no més se crien a Madrid?

Xafarderíes

PER allà a mitjans del mes de Maig de l'any de gracia 1903, els veins de la casa n.º 40 del carrer de Casp y els de les colindants, varen encomanar a tota la ciutat la gran alarma de que estaven posseits, ab mo-

CONCURS DE PESCA AL ESTANY DE BANYOLES

El peix.—Me sembla que per aquet procediment ens fomentarèu poch.

tiu d'uns misteriosos sorolls subterranis que se sentíen en aquell indret, la causa dels quals era per tothom desconeguda.

Dies y més dies, o millor dit, nits y més nits, perque'ls sorolls se sentien de les dotze de la nit fins entrada la matinada, va seguir el misteriós burgit, fentse tota mena de suposicions respecte al agent que'ls produía.

El vulgus supersticiós va atribuirlos a cosa de bruixes o a avisos d'ànimes en pena, algú al potejar dels cavalls d'una cotxería d'allà a la vora, d'altres al funcionament del encuny d'alguna fàbrica de moneda falsa que ocultament devía funcionar en algun subterrani del barri, però cap d'aquestes opinions va poder ser comprovada.

Barcelona en pès va acabar per interessarse en el misteri; se'n feya conversa arreu, la prempsa ne parlava a diari, les autoritats feyen investigacions, però els sorolls continuaven com si tal cosa y la causa que'ls produía seguía sense descobrirse.

Els facultatius oficials, acompanyats de la policía, varen fer una detinguda inspecció de les clavagueres del barri, en un gran perímetre, no havent conseguit més resultats que'ls de perfumarse d'essencies no gaire agradoses y'l de sofrir alguna mossegada de rata, com va passarli al popular inspector Pelàez.

A tot això els sorolls persistíen, y cada nit els vehins de la casa número 40, d'ahont semblaven procedir, se veyen condemnats a la desagradable serenada d'aquell etern ¡pam!... ¡pam! que'ls privava de dormir.

Sortosament al ters pis de la casa de referencia hi vivía un arquitecte y, interessat com a vehí y excitat el seu amor propri com a professional, va ficarse al cap descobrir l'origen dels sorolls, per lo que una nit en que aquestos deixaven sentirse ab més intensitat que may, acompanyat d'alguns agents de policía va inspeccionar tota la casa, pis per pis.

Mes velshiaquí que trobantse en el segón, y després d'haver repassat algunes dependencies del mateix, va observar una cambra que estava tancada, en l'indret de la qual els sorolls se feyen més perceptibles. Va demanar al llogater per lo que hi havía a dins y li fou contestat que era el dormitori d'una noya, parenta, que vivía ab la familia estadanta.

—Be està, però fassi el favor d'obrir si es servit —pregà l'arquitecte.

—Oh, es que ara com ara aquesta noya dorm.

—No hi fa rès—va insistir l'arquitecte.—Serveixis despertarla pera que poguem examinar l'habitació.

En aquestes els sorolls havien parat.

La noya va vestirse, va eixir de la cambra y l'arquitecte y els seus acompanyants varen inspeccionar la cambra ab tota cura.

Ben prompte pogueren observar en una de les parets, senyals gens erradores de que allà s'hi havía copejat persistentment ab un objecte dur, que podía ser molt be el taló d'una sabata. El mateix arquitecte va fer la prova y el soroll retrunyí per tota la casa responent perfectament al sò misteriós, la causa del qual se pretenía descobrir.

Aclarit l'assumpte, ja no més quedava interès pera esbrinar la causa del procedir de la noya esmentada, autora dels sorolls enigmàtichs, haventse vingut en coneixement que'l seu objecte no era altre que'l de molestar a un jove vehí de la casa del costat, ab el qual havía sostingut relacions, y que dormía precisament en una cambra que's corresponía, paret pel mitg, ab la que ocupava la terrible enamorada.

Y ara ja estich veyent que vostès me pregunten: —¿Y a què venen aquestes histories retrospectives?

Y jo'ls respondré: no vindrien a rès si no donés la circumstancia de que l'arquitecte vehí descobridor de la verdadera causa dels sorolls va ser el senyor Callén, actual regidor lerrouxista del nostre Ajuntament y el mateix que en la borrascosa

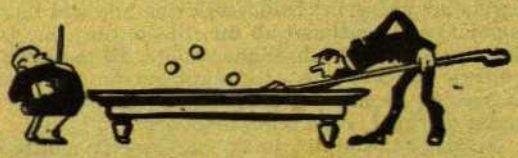

AI, GOVERN CIVIL

El ciutadà.—Deu lo guart, senyor Ministre...
El porter.—¿Per qui m'ha près? Cónstili que un servidor ha anat tres anys a estudi.

sessió de la setmana passada, va apoyar la suposada existencia d'unes mines obertes desde el convent dels jesuites en el fet dels sorolls subterranis que en aquell vehinat varen sentirse l'any 1903.

Deixem a la consideració de tothom la llealtat del procedir del senyor Callén en aquesta ocasió.

Ja hi hem arribat

Feya temps que'l senyor Benet s'ho temía lo dels lerrouxistes en la darrera sessió del Ajuntament, però com que'l senyor Benet era d'aquells que trobaven clericals y mauristes als de la Lliga y volía fer triomfar el *sentiment lliberal*, aixís fos—sense dírho clar—ab els lerrouxistes, no pot donarne les culpes a n'en Cambó. Les culpes se les ha de donar a n'ell mateix, que en les darreres eleccions va votar austerament pel *sentiment d'esquerra:* va votar disciplinadament *contra la Lliga*.

Y ara'l senyor Benet se mostra pessimista;—no'n farem nèt—diu a qui'l vol escoltar:—ens hem tornat *massa espanvols;* ja no vibra'l nostre sentiment patriòtich al compàs de «Els Segadors», ja'ns ha fugit aquella santa prevenció pera tot lo que venía de Madrid...—Però'l senyor Benet encara troba, en el seu fons, que'l programa den Canalejas, bon portat, es el bo; ho mama en el diari del partit això.

Però al costat de cal senyor Benet hi viu el senyor Ricart; el senyor Ricart ha sigut sempre un disciplinat, y per lo tant, un optimista. El senyor Ricart no vol entendre en política, car diu que no ha nascut pera això; ell té'l seu negoci; es catalanista perque tot bon català n'ha de ser; vota ab disciplina les candidatures de la Lliga, perque li sembla que alli son menys polítichs y més catalanistes; y sempre nota un avens, y quan no, una ensenyansa, en la nostra vida política.

Abans el senyor Benet y el senyor Ricart votaven junts; després del primer viatge del Rey, el senyor Benet se va tornar pessimista y no votava; per la Solidaritat va ser dels més entusiastes; y al cap d'un any ja li va semblar que la Solidaritat no anava-be, que'ls de la Lliga manaven massa; y tenía una mena de quimera contra'l senyor Ricart perque era den Cambó. Per la mica de vida política del senyor Ricart no hi havia passat cap núvol. El senyor Ricart cuidava del seu negoci, y com que no entenía en política, perque no havia nascut pera això, s'enterava dels afers públichs molt per sobre, y votava ab disciplina y ab entusiasme, malgrat l'anar perdent la seva candidatura cada vegada. Pera el senyor Ricart les pèrdues electorals son ensenyanses inapreciables.

Avuy el senyor Ricart, ab la seva disciplina y ab el seu no entendre en política, es encara optimista. Lamenta que'ls regidors que ell va votar estiguin cada dia exposats—després d'abandonar els seus afers privats en pro dels públichs—a les ires dels desvagats de la *Caza del Pueblo;* però, dintre lo poch que entén de política, agraeix als senyors Benets que volguessin provar això *del sentiment lliberal* y el *sentiment d'esquerra*, car la prova—tot y lamentant la gran pèrdua y el gran retràs que això ha estat pera la vida ciutadana—ha sigut d'una ensenyansa y d'uns resultats que valen més or que no pesen; posats al Poder els lerrouxistes ambiciosos de baix, han esqueixat la grua y el trono del Emperador ha comensat a trontollar; posats al Poder, el *sentiment d'esquerra* ha pogut veure que, obrant honradament, més se podía entendre ab els de la Lliga que ab els den Lerroux.

El senyor Benet també ho veu això; però ¡n'han dit tan mal dels de la Lliga!...

L'ÚLTIM SOLIDARI

LA MODA DE LES BOSSES

El passatger.—Travessera...
La passatgera.—¡Y ara!
El passatger.—Ay, dispènsim, me creya que era'l cobrador.

Els quatre "quartos" den Fidel

—M'agrades, Quima.

—¿Sí? ¡Ara vegi!

—De debó, Quima. Ab això, ja ho sabs: si jo t'agrado a tu, no has de fer més que demanar y no haurem arribat a la tardor sense que tinguem conjuminat el nostre niuet.

—¡Quin elet n'hi hà de tu!

—¡Paraula, Quima!... Jo no tinch riqueses, però'ls meus quatre *quartos* són per tu.

—¿Es a dir que tens quelcom arreconat? ¡Si que ets un minyó de profit!

—Aquesta l'has errada, Quima: els quatre *quartos* de que't vuy fer referencia, són els de la persona. Ab els altres no he tingut temps de pensarhi, però, si Deu ens ajuda, els quatre *quartos* de *marras* ens ajudaràn a guanyarne pera poder fer el nostre reconet.

—Aixís, jo també'ls tinch bons quatre *quartos*. Y si tu treballes, jo també hi podré ajudar bona cosa.

—Això vol dir que poses el *visto bueno* a la meva demanada.

—Home: voldria que m'hi deixessis pensar.

—*Corriente:* deixem el dictàmen vuyt dies *sobre la mesa* y a la sessió vinenta's resoldrà la questió ab tots els ets y uts y endergues que siguin del cas. Y d'aquí un parell de mesos, anem a trobar al

EL BULLIT DEL AJUNTAMENT

—Y donchs ¿per què no l'impedien l'altre dia aquell escàndol?

—Veurà, si d'aquí quatre dies els que esvalotaven casi tots seràn companys *de cuerpo*.

Rector de la Parroquia a fi y efecte de que'ns carregui la creu, ab l'*aparato* que la cosa's porta de sí y del modo, manera y conformitat segons la Santa Mare Iglesia practica.

—¡Que'n tens de *labia*!

—¡Que n'ets de pinturera!... Donchs, entesos ¿eh? Y pensathi be, que es per tota la vida.

***

Prou que s'hi va pensar la Quima abans no's va carregar la creu. Però, aconsellada pels senyors als qui servía y per altres persones de suposició y respecte que sabien a n'en Fidel honrat y treballador, va acabar per decidirse de bona gana.

—Y ab una condició—deya en Fidel:—que allò dels quatre *quartos*, per lo que toca a tu, no es més que un dir. Ja són prou bons els meus per guanyar el pà per tu, per mí... y pels que vinguin.

La Quima's va tornar roja y va pensar:

«¡Quin bon home arreplegol»

Y tal com havía dit en Fidel, per la tardor ja tenien el niu arranjat... un veritable niuet, tan pobre com volguèu, però ab una honradesa de cals per les parets y una condicia y un ordre, que ja'l voldrien molts marquesos y *condes* y tot.

***

¡Y ja ho crech que'n va venir de companyía! Al cap del any ja eren tres y al cap de dos, quatre y al cap de dèu, vuyt, sense comptar un parell de bocins de cor que tenien colgats a l'altra banda de Montjuich y als que cada any, per la diada dels Morts, solien anar a dur qualque finesa: un ram, una corona, una branca florida...

En havent dinat, vestits de les festes, sortía tota la familia y anava per la carretera del Morrot fins al Cementiri. Y allí ploraven tots, però's consolaven pensant que'ls dos que mancaven eren al cel.

Y en Fidel, per convèncer a la Quima de que no s'hi havía de desesperar, li deya sempre:

—No t'hi amoinis, reina de casa, que ells allà dalt ens hi faràn bon servey y ens prepararàn l'entrada pel dia en que'ns toqui anarhi... Per la meva part, devegades, en la feina, se m'escapa alguna expressió que no es del tot parlamentaria ¿estàs? Donchs en Vadoret y la Nina ja's cuidaràn d'avisar a Sant Pere, fentli avinent que qualsevol expressió *feya* que jo hagi engegat *en el calor de la improvisación*, no es dita ab malicia y s'hi pot passar ratlla. ¿Comprens la ideya, Quima?

La Quima somreya entre llàgrimes y's consolava bonament.

Y passava un altre any de felicitat, cuidant les criatures y la casa y el seu home. Y la familia era la enveja de tot el Poble Sech y de més enllà y tot.

***

. . . . . .

Aquest any en Fidel no hi ha anat al cementiri. No més hi han anat la Quima y les criatures. Però hi han anat ab vestits vells, ab més pedassos que altra cosa.

Y la Quima, en un any, ha envellit per dèu.

Però ¿ahont era en Fidel que no'ls acompanyés?

A n'en Fidel la llabia l'ha perdut. Y en aquesta època de vagues s'ha llensat a fer discursos. Y els seus quatre *quartos*—aquells quatre quartos de que s'alabava tant—fa una pila de mesos que no suen.

Y ara la que treballa es la Quima, que ha hagut de posarse a fer feines. Perque ¿que no han de menjar els sis angelets que li queden? ¿Que no n'hi hà prou ab en Vadoret y la Nina pera trencar el cor de Sant Pere el dia que hagin d'anar allà dalt?

La Quima pensa que sí. Y es per això que treballa, mentres el seu home predica.

UN SERVIDOR

EN Vinaixa està que bufa! Després d'haver lograt (ab grans concessions) que'ls seus companys el volguessin a Valencia, li va sortir la *criada respondona*, y s'ha quedat sense anarhi.

—¡Que anèu macos els Xanxes!
—Sí chica, pero en vez de gorra de plat, hubiera sido mejor que nos hubiesen donat plat de gorra.

—Tinch de parlar ab el Peret.
—No li diguis rès ara, que *està que bufa.*

¡Tant com ell hauria lluit entre'ls seus compatricis!

Es lo que deya un dels que freqüenten els corredors de la Casa Gran.

—Es un gran honor pels valencians tenir un compatrici ilustre com en Vinaixa.

A lo que un tranquil va contestar:

—Sí, els valencians son envejables... perque se l'han sabut treure del damunt y ens l'han encolomat a nosaltres

---

El *New York Herald* va publicar el retrat den Cambó, acompanyat d'unes manifestacions polítiques de l'ilustre sardanista.

Y ara tothom se pregunta:

—¿Tindrà transcendencia pera la causa, la famosa *interview?* ¿Donarà algún resultat positiu?

Per ara ja n'ha donat un:

En Pere Corominas ha corregut a ferse retratar».

Al llegir aquestes ratlles, els noys de Esquerra (dir *de la Esquerra* fa retardatari), exclamaràn: ¡Aquet ¡CU-CUT! ja comensa a ferse pesat ab tan Pere Corominas!

¡Detente lengua! Aquet cop l'havèu errada. El solt es del diari den López, en el que colaboren ilustres patricis *de* Esquerra com en Bieló Alomar y els *peixi minutti* d'*El Poble.*

***

...Com també es del mateix periòdich aquest altre solt que'ls redactors d'*El Poble* llegiràn ab poch gust, ells que en les publicacions den López hi veyen ja un *modus vivendi* que vingués a arrodonislhi el sou escarrancit que la nova empresa den Corominas els hi té assignat.

Vegis el solt de *La Esquella:*

«Decididament els nostres periodistes estàn deixats de la mà de Deu.

El Poble, que té a l'ajuntament a catorze regidors, ens deya l'altre dia que'l sou dels municipals es de tres pessetes.

Més tart, donava la noticia de que *s'estava enllestint* a *L'Avenç* un volum de poesies valencianes, y feya tres dies que aquestes eren als aparadors de les llibreries.

¡Senyor! .. ¡Senyor!...

A tot això, molt citar a n'en Brumell, a n'en Fouquieres y en Baudelaire.

¿Es que aquí tothom parla d'esma?»

Males llengues diuen que aquet es el procediment de *renyir* que gasten a cán López. Un solt aixís té'l mateix valor que una dimissió.

***

Y en conjunt, aquet poch respecte que'ls súbdits den López tenen a les coses *de* Esquerra, fa suposar que l'amo de la Llibreria Espanyola veu poch negoci ab els esquerrans.

Es lo que deu dir l'editor:

Vàrem formar un gran bloch
per constituir el Puf,
però en van quedant tan pochs
y encar tan mal avinguts
que al últim no anem en lloch.

¡Be; encara'ls queda'l *Piripitipi de* Esquerra!

Els revolucionaris francesos també se'n desdiuen quan son al candelero.

Ja no parlen de la manera com arreglen les vagues els socialistes quan són al Poder; ara, ab motiu del debat a la

Cambra francesa sobre la vaga de carrilaires, un diputat obrerista ha recordat a Mr. Briand que en certa ocasió y quan encara no era ministre, va anar a Chalons a fer agitació en favor de la vaga general.

«Nosaltres—li ha dit—vos vàrem fer venir a Chalons, ab aquest objecte, y vos vàrem pagar el viatge».

També se n'hi podrien dir ja d'aquestes a n'en Lerroux.

LLEGEIXO en *El Poble* aquet títol:

«EL SOL LLIBERAL DISPERSA ALS NÚVOLS REACCIONARIS»

¡¡¡Cursis!!!

L'*Afer Jesuites*.

En Serraclara y en Callén, segurs. Tant el primer com el segón, al principi se van mostrar molt *farrucos* y com que no ho volíen, les obres se van parar.

Al cap de temps les obres se van reprendre, sense que l'Ajuntament prengués cap acort públich; y dijous passat, tant en Serraclara com en Callén, van fer unes defenses que semblaven fugides d'estudi.

Aquet Marcilla, no sé què me'n pensi; però allò que va dir l'Herrero de que no era una *autorización del partido, sinó de Serraclara y Marcilla*, me fa molt mala espina.

Del pobre Herrero sí que'n posaría les mans al foch. A l'Herrero no l'hi deixen ser en rès; ni aquell tros de carrer de Còrcega li volen arreglar, sense tenir en compte que la casa que s'hi fa guanyaria un cent per cent.

PER un cop els esquerrans d'*El Poble* se decideixen a no imitar als lerrouxistes

Aquets se proposen treure dels oficis el nom de Deu, y els d'*El Poble*, ressenyant la excursió a Lleida, y explicant lo pesat que'ls va resultar el viatge, al arribar exclama (aixís ho escriu el còmich cronista en el diari): ¡Gracies als Deus!

Mirin que'n són de tramendus ¿eh?

EN Lerroux, durant la seva estada a París—ahont li van dur els seus negocis bancaris—va dir al corresponsal del *Berliner Tageblatt* que lo de la setmana tràgica no va ser més que una *revolució infantil*.

Diuen que l'Emiliano Iglesias, al saber l'apreciació del quefe, va dir: com se coneix que l'*Alejandro* no hi era; a mi'm va fer el mateix efecte que la *comuna*.

UN amich meu *de* Esquerra me va dir que s'havía aburrit tant en l'Aplech de Lleida.

L'Aplech podía ser aburrit, però lo que es la ressenya que'n fa *El Poble* es de lo més divertit que pugui llegirse.

Vegis la mostra:

«En els aplechs hi hà un miting, una sortida al camp y una recepció. Al miting els primers oradors de la *comunió*, representants dels quatre indrets de Catalunya, exposen els ideals y els adapten a les circumstancies de la realitat local. Com que són festes de *comunió*, no s'hi fan aquelles *oracions* violentes que solen preparar pera l'acció enèrgica immediata. S'hi sembra, pera cullir molt més tart».

En quatre ratlles, dues comunions y unes oracions.

Apart aquet detall *apostòlich*, ens enterem per aquet solt, que'ls ideals *de* Esquerra poden «adaptarse a les circumstancies de la realitat local».

Si, vaja, sempre ho havíem dit: uns ideals d'estira y arronsa.

***

De la gentada (?) que assisteix als aplechs esquerrans, se'n pot formar judici llegint aquestes quatre ratlles del sugestiu redactor d'*El Poble*:

—M'heu encarregat que fes un *apunte* de municipal ab l'uniforme nou y no n'he trobat cap enlloch.
—Perque no't ficaves a casa d'alguna planxadora...

1—Vuy anâ a la moda ¿sents?

3—Arremangante'ls mangots

2—Està be; ab una llligada...

4—Y això... Quedes arreglada.

«No tots els aplèchs són pera reunirhi una gran gentada».

Y cà, home. Això de fer aplechs pera que hi vagi gent es massa vell. Els aplechs verament progressius se fan pera que hi assisteixi poca gent. La prova està en els aplechs esquerrans.

ACOMPANYANT Se necessita pera acompanyar un alcalde menor d'edat a Valencia. Viatge pagat y manutenció. Rahó en el despaig de la Presidencia, Plassa de Sant Jaume, 1, pral.

En un míting commemoratiu de la mort den Ferrer, celebrat a París, hi va haver tal escàndol entre socialistes y anarquistes, que'l míting se va convertir en una batalla campal, a cops de puny y garrotades.

L'*Europa civilisada* celebra les seves assamblees en aqueixa forma.

La que era l'amistansada den Ferrer hi va assistir, invitada pel comitè pera que servís de reclam, y quan parlava l'exministre, que es quan va comensar l'escàndol, van demanar a la Soletat Villafranca que pugés a dalt del tablado pera veure si'ls esvalotadors s'apaibagarien, però *ni por esas*, ni'l respecte a la *viuda del màrtir* hi va valer. Els que formaven la mesa van haver de fugir y entre'ls del públich van resultar molts contusos.

Les conclusions que's tenien d'aprovar el en encaminades a portar a Espanya un raig de civilisació.

L'acte tingué lloch al «Hotel des Societés Savantes»

Quan la fugida den Merino, varen anarlo a despedir a l'estació els regidors lerrouxistes senyors Ulled y Marcilla.

El lerrouxisme no es incompatible ni ab la monarquia ni ab els seus governs; en Serraclara se converteix, quan convé, en *gentil hombre* de l'Infanta Isabel, els senyors Ulled y Marcilla van a dur les maletes al ministre y l'Emiliano Iglesias dedica un cant en plè Congrés a la intervenció den Merino en la vaga de Sabadell.

Ab la panxa buida o ab la panxa plena, se veuen molt diferentes les coses.

EN Nualart ja ha esqueixat la grua del mestre Goberna.

En Goberna es un senyor que estima molt a Barcelona y no més desitja que treballar de franch per ella.

De primer demana pera ser organista de la ciutat *de franch:* després va oferir el seu orfeó al Ajuntament pera cantar *de franch*, sempre que aquest ho demanés; després va demanar el Palau de Belles Arts pera donarhi un concert *de franch;* y ara'l demana un cop cada mes.

¡Mare de Deu, y que es mal pensat el senyor Nualart! ¿que's creu que'l mestre Goberna es cap egoista?

¿Que's creu que ho fa pera que per cap d'any li donguin propina?

¿Que's creu que ho fa pera acabar com les llevadores municipals que també hi varen entrar *de franch* y ara ja cobren?

¡No, home de Deu, no! Però no ha fet res de més posant els punts sobre les is. En Goberna no ho fa pera ferho valer demà que vingui'l dia això; però be està que consti en acta que el senyor Janssens tampoch considerarà aquets precedents *com á motius de concessió de retribucions*, car el senyor Janssens, ¡fa una por en coses de música!

En coses de Medecina no l'hem provat may, gracies a Deu.

TROQUES Se n'embullen ab una gran senzillesa y en quantitat. La Manufactura de Bilbao s'ha traslladat a Sabadell, donant el millor resultat. L'embull ha sigut de primera. Pera encàrrechs dirigirse al inventor senyor Merino. S'embulla a domicili.

EL próximo domingo se veriticarà en la nueva plaza de toros una becerrada benéfica, organizada por varios jóvenes entusiastas de la barriada de Gracia. La fiesta será presidida por la Asociación de damas radicales de Barcelona, asesorada por *Tabardillo* y con la cooperación de la banda municipal.»

Uns joves republicans
que fan una *becerrada;*
la presidencia d'honor
per les *Damas radicales,*
en Tabardillo, per fi,
al costat assessorantles...
¡la Banda Municipal
no podia pas faltarhi!

TEULADES de vidre. N'hi han algunes, lo que no permet tirar pedres a la del vehí. Rahó social: Callén, Serraclara, Mir y Companyía S. en C.

NO ha vingut ni una gota d'aigua y per ara les aigues que han de venir ja costen 15.000 pessetes a la ciutat. ¡Això si que es una mina!

Diuen que aquestes 15.000 pessetes són pels gastos de constatació de les dèus y mines, y que com que hi han d'anar regidors de la comissió y facultatius y ordenances a fer la constatació, per això puja tant.

Ah, aixís que no's digui que son pera l'aigua aquelxes 15.000 pessetes, sinó pera'l ví.

PRENENT LA CÉDULA

L'empleat.—¿Estat?
El convalescent.—¿Què diu?
La senyora.—Pregunta pel seu estat.
El convalescent.—Una mica millor, gracies.

L'elector fà'l regidor.
El regidor fà l'empleat.

En Martorell de la *Casa del Pueblo* ha vist premiats els seus treballs y sacrificis en pró dels *ideales del partido*, ab una canongia civil, ab el càrrech de Director dels Encants.

«No hay deuda que no se pague
Ni plazo que no se cumpla».

DIU que quan a la darrera sessió els regidors lerrouxistes varen baixar de l'estrada pera apaibagar a la seva gent, se van sentir crits de ¡cobarts! ¡canalles! que no us sabèu defensar!»

¿No *sabéu*, o no *podéu*?

No podien, no, defensarse; davant d'unes paraules tan clares com les den Vallés y Pujals no hi valia ni l'intentar defensarse.

A propòsit de la diada d'ahir, sigam permès explicar *el cas* d'un mort.

Era un burgès de Toulouse, un bon tolosench que tenía un nevot a París que li gastava tots els estalvis. L'oncle va morir, y'l nevot, quan creya cobrar l'herencia, va rebre avís de que l'oncle abans de morir havía disposat que no hi havía dret a herencia si abans el nevot no feya transportar el seu cadavre a París y enterrarlo ben enterrat en el cementiri del Père Lachaise.

El nevot no tenia diners pera el gasto que suposava'l trasllat del difunt desde Toulouse a París. Però si no tenia diners no li faltaven idees y sense esperar a dormirshi, va telegrafiar a un amich seu de confiansa:

»Agafa mort, vesteixlo levita, fical cotxe; pórtal tren; pósali bitllet segona butxaca y enviamel per exprés vespre. Seré estació rèbrel».

Aquestes ordres varen ser rigurosament obeides.

Però a Brive, pujà al departament del mort, un bon marxant de bestiar, aficionat a fumar ab pipa.

Saluda, treu la pipa, y al anar a encéndrela, pregunta al seu company de viatge si li permet fumar.

El company no respón.

Se fixa en la seva cara y al vèurel tan groch s'inquieta.

—¿Que potser no's troba be?

El mateix silenci.

El toca, el palpa... ¡Es mort! El marxant de bestiar s'esvera trobantse sol ab un mort. Y lo que es pitjór es que ell sab les conseqüencies que li poden venir. Se creuràn que es ell qui l'ha assessinat. Tots dos sols en el vagó no hi haurà ningú que li serveixi de testimoni...

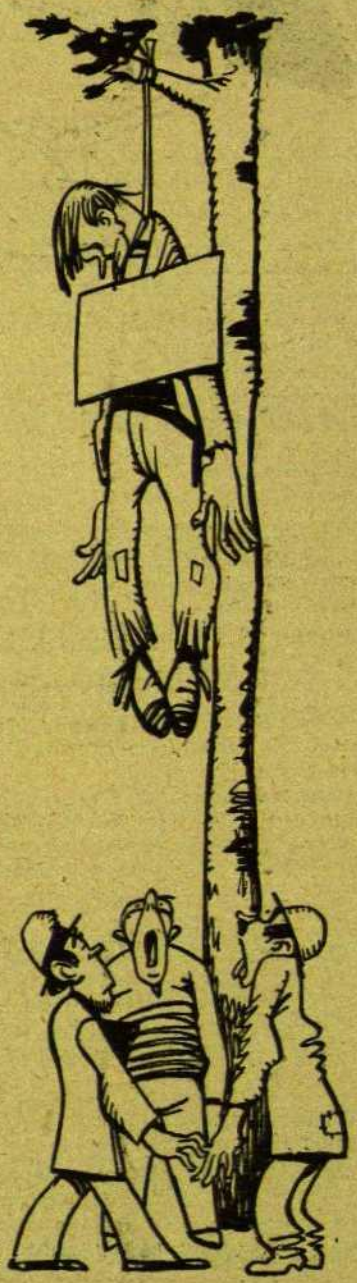
El marxant de bestiar no vol tractes ab la gent de jutjat y creu que'l millor partit es desembrassarse del mort.

Passada la estació de Limoges, agafa'l cadavre y'l tira senzillament per la finestra.

Tranquil, al veures lliurat de tan poch agradable companyia, s'ajèu en el banch y s'adorm.

.....

X

—¡París!

Al baixar del tren, un jove s'acosta al marxant de bestiar y li pregunta:

—Dispensi, ¿anava sol vostè en el compartiment?

—Si, senyor, desde Limoges.

—¿No ha vist pas un senyor vestit de levita, impedit? ..

—Ah, si, ¿ab barba blanca?

—Just. ¿Ahont es, donchs?

—Ha baixat aprop de Limoges.

—¡li

Més macàbrich

LLEGEIXO en els diaris americans, que en un poble de Tenessee (Estats Units), varen penjar a un criminal que n'havía fetes de totes.

Com es costum allí, l'ajusticiat havía de quedar penjat durant vint y quatre hores pera escarment de tothom.

L'endemà matí, quan el poble va anar a presenciar el despenjament, se va trobar ab que del coll del mort ne penjava un cartell concebut aixís:

«Avís.—La neurastenia condueix als pitjors excessos. Aquet penjat era neurastènich y no va usar l'Elixir antineurótich Wilden, reputat com únich curatiu de tan terrible malaltia. Preu, 4 pessetes l'ampolla. Descompte al engròs. De venda en totes les farmacies y drogueries».

UN viatger arribat de la Guyana explica que en la tribu india dels Araconas, es costum, en senyal de dol, rebre als parents, en la casa del difunt, a cops de fuet.

Sembla que'l visitant no está satisfet fins que li han fet sanch, ja que aixís sofreix més y pot oferir major sacrifici a la memoria del mort.

Vostès convindrán ab mi que aquí les visites de pésam son pesades; jo al menys els hi trobo, però d'ensá que sé aquesta costum dels Arocanas, me quedo gustós ab el nostre sistema.

IMPREMTA DE M. GALVE, CARME, 16

¡CU-CUT! PERIÓDICH SATÍRICH AB NINOTS. Redacció y administració: Cardenal Casañas, 4
PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Trimestre. Barcelona, 1'50 ptes.; a fora, 2 ptes.; extranger, 2'50 francs.

Més que els escándols de càla Ciutat,
més que les vagues que ha fet en Merino,
lo que interessa la nostra ciutat
son els magnífichs tallers de gravat...

de can BAGUÑÁ & CORNET, Bonavista 30,—BARCELONA.—Encarrechs Cardenal Cásañes, 4.

NOTA: Falta el consonant però no's falta a la veritat.

Una altra pensada de EN PATUFET

Aquesta setmana el present que repartirà als seus lectors el popular setmanari infantil, vindrà a ser

Una llanterna màgica... sense llanterna

Es a dir, que ab cinch cèntims y una espelma, tindràn divertiment seguit pera les vetlles.

LA NOVELA Aventures extraordinaries den Massagràn

ja's ven esplèndidament enquadernada ab unes magnífiques tapes a tres colors al preu de

Una pesseta Als que portin els suplements se'ls enquadernarà per **20 cèntims**

Segueix publicantse **Noves aventures den Massagràn**

original **den Joseph M.ª Folch y Torres** ilustrada per en **Junceda.**

CALLICIDA LLUCH

Mata'ls ULLS DE POLL y tota clase de DURICIES

Preu: UNA pta.

DIPOSITS.—Madrid: Dr. Fuentes, Hortaleza, 110.—Barcelona: V. Ferrer, Princesa, 1; Bantís, Jaume I, 18.—Zaragoza A. Alejaldre, Independencia, 6.—Valencia: H. Messeguer, Palau, 16, y farmacia del autor, Sant Felip, 125, Sant Gervasi Barcelona) y principals d'Espanya y América.

EL DESCONSOL DE LA EMILIA

—¿Que t'ha deixat el promès
que aixís plores, filla meva?
—Ay no, mamá, es molt més gran
encara la pena meva.
—¡Més gran que això no pot ser!
—Ay sí, mamá, ¿vol més pena
que no poder gastar rès
y veure joyes tan belles
com les dels aparadors
que exposa **La Diadema.**

LA DIADEMA

(Antiga Casa Osona)
Portaferrisa, 4.-Barcelona
prop la Rambla

Píndoles anticlorótiques "Casadesús" ¡35 ANYS D'EXIT 35! Clorosis, pobresa de sanch, desarreglos periòdichs. 2 pessetes cap a en centres d'especialitats y en la Antiga Farmacia Casadesús del Doctor **CUIXART.**— *Arch del Teatre, 21. Barcelo....*

¡FUMADORS!

PAPEL CARLETS OLOT.

EGETAL ¡Y SENSE COLA

Mal de cap

Se cura en dos minuts sense antipirina prenent **Jaquecurine Golobart** 1 pta. capsa. Demanis a totes les farmacies y Rambla de les Flors, 4.

TROPHOGENO FONT

Anemia, neorastenia, tuberculosis Dr. A. Serra, Pelayo, 9 y Font, P. Gracia

ANEMIA Se cura ab el VI D'OSTRES del DR. SASTRE Y MARQUÈS

Hospital, 108.—Barcelona

LLISSONS de dibuix elemental y pera Batxillerat a càn Junceda, Mallorca, 259, 2.on, 1.ª

¿Les millors bicicletes? "SANROMA" Balmes, 82 BARCELONA

MIQUEL HORTA FABRICA DE LLIBRES RAYLLATS Y TREBALLS DE IMPREMPTA
Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus
Baixada de Cervantes, núm. 2 (prop de Telèfons). — BARCELONA

Hospital, 126 **XACOLATA PADROSA** Carrer Sta. Agna, 35

LA TORNADA DEN MERINO A MADRID

—¿Ab aquet tren viatja el ministre? Me sembia, donchs, que'ns quedarem aquí.
—¿Per què?
—Perque'l maquinista se'ns declararà en vaga.